

Minister Finansów i Gospodarki

Znak pisma: DPP-VII.054.4.2026
Warszawa, 13 kwietnia 2026 r.

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: interpelacji 16028 Pani Bożeny Lisowskiej w sprawie strategii rządu wobec polskiego hutnictwa stali po likwidacji Ministerstwa Przemysłu oraz ochrony krajowego potencjału produkcji stali

Szanowny Panie Marszałku,

w załączeniu przekazuję odpowiedzi na pytania z interpelacji nr 16028 Pani Bożeny Lisowskiej – Poseł na Sejm RP, pozostające we właściwości Ministra Finansów i Rozwoju.

Ad 1.

Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 2025 r. (Dz.U. 2025 poz. 1141) Ministerstwo Przemysłu zostało przekształcone, a jego uprzednie kompetencje przejęło nowo utworzone Ministerstwo Energii. Według posiadanych informacji prace nad „Planem działań dla zrównoważonego rozwoju przemysłu stalowego” kontynuuje Ministerstwo Energii – jest to rola koordynująca, obejmująca współpracę z różnymi podmiotami. Ministerstwo Rozwoju i Technologii uczestniczy w tych pracach przekazując swoje stanowisko w ramach prowadzonych konsultacji międzyresortowych.

Ad 2.

Ministerstwo Rozwoju i Technologii pozostaje w stałym dialogu z branżą hutniczą, m.in. w ramach prac Zespołu Trójstronnego ds. Społecznych Warunków Restrukturyzacji Hutnictwa (przy Ministerstwie Rodziny Pracy i Polityki Społecznej). Współprzewodniczącym tego gremium ze strony rządowej jest sekretarz stanu w MRiT, Pan Michał Jaros. Spotkania z reprezentantami branży odbywają się również w ramach Rady Dialogu Społecznego.

Najważniejszym czynnikiem decydującym dziś o utrzymaniu produkcji w Polsce są koszty energii. Bez ich większej stabilności i przewidywalności trudno mówić nie tylko o utrzymaniu obecnego poziomu produkcji, ale również o nowych inwestycjach, w tym tych związanych z transformacją technologiczną i dekarbonizacją sektora. Za tę kwestię odpowiada Ministerstwo Energii.

Z perspektywy ministra właściwego do spraw gospodarki kluczowe jest, aby otoczenie regulacyjne i rynkowe, w tym w szczególności polityka energetyczna, w możliwie największym stopniu sprzyjało konkurencyjności przemysłu oraz zapewniało dostęp do energii po przewidywalnych i akceptowalnych cenach. Kluczowe jest budowanie trwałych, systemowych rozwiązań, które w sposób stabilny i długofalowy obniżą koszty energii dla przemysłu oraz ograniczą jego wrażliwość na wahania rynkowe.

Ad 3.

W Ministerstwie Rozwoju i Technologii trwają prace nad przygotowaniem mechanizmu, którego celem jest wzmocnienie konkurencyjności polskich przedsiębiorstw energochłonnych poprzez kompleksowe wsparcie obejmujące zarówno dopłaty do kosztów energii elektrycznej, jak i stymulowanie inwestycji w transformację energetyczną.

Obecnie doprecyzowywany jest kształt rozwiązania, które zostanie wdrożone w formule pomocy publicznej, zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej pn. Ramy środków pomocy państwa na rzecz wsparcia Paktu dla czystego przemysłu – C/2025/3602, tzw. CISAF.

Zgodnie z założeniami CISAF, wsparcie dla uprawnionych beneficjentów będzie mogło polegać na obniżeniu ceny energii elektrycznej maksymalnie o 50% średniej rocznej hurtowej ceny rynkowej obowiązującej na obszarze rynkowym, do którego przyłączone jest dane przedsiębiorstwo. Jednocześnie mechanizm ten obejmie nie więcej niż 50% rocznego zużycia energii elektrycznej przez beneficjenta. Istotnym ograniczeniem programu jest wprowadzenie dolnego progu ceny energii – zastosowane obniżki nie będą mogły skutkować spadkiem ceny poniżej poziomu 50 EUR/MWh dla kwalifikującego się zużycia. Kluczowym elementem programu, warunkującym uzyskanie wsparcia, będzie zobowiązanie beneficjentów do realizacji inwestycji przyczyniających się do zielonej transformacji. Inwestycje te powinny prowadzić do ograniczenia emisyjności oraz obniżenia kosztów funkcjonowania systemu energetycznego w średnim i długim okresie.

Zgodnie z obecnie przyjętym harmonogramem, mechanizm obniżania cen energii elektrycznej w ramach programu obowiązywał będzie w latach 2027–2029, stanowiąc istotne wsparcie dla przemysłu w okresie transformacji energetycznej.

Ad 4.

Instytucją wiodącą w zakresie mechanizmu CBAM jest Ministerstwo Klimatu i Środowiska. Resort ten obecnie analizuje uwagi i stanowiska przekazane w ramach konsultacji publicznych dotyczących kierunków rozwoju mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ (CBAM) oraz koncepcji utworzenia tymczasowego funduszu dekarbonizacyjnego.

Z punktu widzenia ministra właściwego do spraw gospodarki, mechanizm CBAM, choć stanowi krok we właściwym kierunku, w obecnym kształcie nie zapewnia jeszcze pełnej równowagi konkurencyjnej. Obecnie analizowane zmiany w rozporządzeniu CBAM dotyczą m.in. rozszerzenia jego zakresu o produkty przetworzone o wysokiej zawartości metali, w celu zapobieżenia potencjalnej ucieczce emisji CO₂ w dół łańcucha wartości.

Ad 5.

Od momentu rozpoczęcia prac nad nowym unijnym mechanizmem ochrony rynku stali, który ma obowiązywać od lipca 2026 r., Polska konsekwentnie postulowała objęcie Ukrainy pełnym zakresem nowych regulacji ochronnych oraz odejście od dotychczasowego wyłączenia tego kraju spod środków ochronnych. KE uwzględniła ten postulat Polski w swoim projekcie regulacji, co następnie zostało potwierdzone w stanowisku Rady UE oraz PE. Przedstawiciele Ministerstwa Rozwoju i Technologii aktywnie uczestniczyli i uczestniczą we właściwych grupach, na forum których opracowywano ww. instrument i następnie przygotowywano mandat Rady do negocjacji z Parlamentem Europejskim.

Polska zabiega również o to, aby Ukraina – podobnie jak inne państwa – została objęta systemem kontyngentów taryfowych z indywidualną alokacją krajową, ustalaną na podstawie historycznego udziału w imporcie do UE w latach 2022–2024, sprzeciwiając się stosowaniu przepisów umożliwiających zwiększanie kontyngentów dla krajów znajdujących się w szczególnej sytuacji, wskazując, że mogłoby to osłabić skuteczność mechanizmu ochronnego oraz prowadzić do dalszych zaburzeń rynku i pogorszenia sytuacji unijnych producentów.

Projektowane rozporządzenie będzie znacznie bardziej restrykcyjne od aktualnie obowiązującego i określa kwotę globalną na 18,3 mln ton rocznie (zmniejszenie o 47 % w porównaniu z kontyngentami na stal na 2024 r.) oraz podwojenie poziomu cła poza

kontyngentem do 50 % (wcześniej 25%), co odpowiada postulatowi hutnictwa unijnego, w tym polskiego. Środek będzie miał zastosowanie do przywozu do Unii każdej kategorii produktu objętej regulacją. Nie będzie miał zastosowania do produktów pochodzących z Norwegii, Islandii lub Liechtensteinu. Zatem będzie obowiązywał do przywozu z wszystkich krajów trzecich, w tym Ukrainy, z wyjątkiem tych wyżej wymienionych trzech. Natomiast kwoty kontyngentów krajowych przyznanych poszczególnym krajom trzecim przez Komisję Europejską będą się od siebie różnić - zostaną określone podczas formalnych negocjacji Komisji Europejskiej z partnerami handlowymi UE (w tym z Ukrainą) w WTO (formalne negocjacje jeszcze się nie rozpoczęły).

Nowy instrument zawiera zapisy umożliwiające korekty wolumenów, przeglądu zakresu produktowego i skuteczności środka. Ministerstwo Rozwoju i Technologii, będzie kontynuować współpracę i dialog z Komisją Europejską, w razie konieczności zaadresowania ewentualnych, negatywnych dla polskiego hutnictwa trendów przywozowych, przez ww. zapisy.

Ad 6.

W ramach opracowanego w Ministerstwie Rozwoju i Technologii projektu *Strategii Rozwoju Przemysłu Obronnego* planowane jest stworzenie katalogu mechanizmów i zaleceń związanych z maksymalną polonizacją łańcuchów dostaw i produkcji, co może przynieść wymierne korzyści dla gospodarki narodowej, zwiększając odporność państwa na kryzysy oraz wspierać rozwój technologiczny i inwestycyjny sektora obronnego i hutniczego.

Ad 7.

Działania ukierunkowane na zwiększenie udziału krajowej produkcji stali w rynku wewnętrznym oraz trwałe ograniczenie zależności od importu z krajów trzecich powinny być spójne i komplementarne z rozwiązaniami wypracowywanymi na poziomie Unii Europejskiej. Dlatego MRiT aktywnie uczestniczy w pracach nad inicjatywami unijnymi takimi jak *Clean Industrial Deal*¹, Europejski plan działania w zakresie stali i metali² czy *Industrial Accelerator Act (IAA)*³. Z perspektywy Ministerstwa Rozwoju i Technologii kluczowe jest, aby instrumenty te nie ograniczały się do ambicji regulacyjnych, lecz realnie poprawiały warunki prowadzenia działalności przemysłowej w Europie oraz wspierały inwestycje, w tym w sektorze hutniczym.

Industrial Accelerator Act ma stanowić praktyczne uzupełnienie polityki przemysłowej UE. IAA wprowadza faktyczną zmianę funkcji zamówień publicznych – z instrumentu optymalizacji kosztowej w narzędzie kształtowania struktury produkcji w UE. Jednym z filarów zapowiadanego IAA jest tzw. preferencja europejska, która ma zwiększyć udział unijnych przedsiębiorstw, produktów i technologii w zamówieniach publicznych oraz inwestycjach realizowanych z funduszy UE. Niemniej preferencja europejska może spełnić pokładane w niej nadzieje pod warunkiem, że będzie odpowiednio skalibrowana.

W celu ochrony unijnych producentów przed negatywnymi skutkami nieuczciwego importu z krajów trzecich Komisja Europejska używa Instrumentów Ochrony Handlu TDI (ang. TDI – *Trade Defense Instruments*), które są efektywnym i skutecznie działającym instrumentem polityki handlowej, umożliwiającym, w przeciągu kilkunastu miesięcy, znaczne ograniczenie

¹ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów Pakt dla czystego przemysłu: wspólny plan działania na rzecz konkurencyjności i dekarbonizacji COM(2025) 85 final.

² Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów Europejski plan działania w zakresie stali i metali COM(2025) 125 final.

³ Proposal for a REGULATION OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL establishing a framework of measures for the acceleration of industrial capacity and decarbonisation in strategic sectors and amending Regulations (EU) 2018/1724, (EU) 2024/1735 and (EU) 2024/3110.

importu danego towaru, co skutkuje wyrównaniem warunków konkurencji, a co za tym idzie zwiększeniem ochrony określonej branży przemysłu i zachowaniem miejsc pracy. Oprócz środków ochronnych typu Safeguard (SFG) stosowane są także środki antydumpingowe (AD) oraz środki antysubsydyjne - wyrównawcze (AS). Dodatkowe cła antydumpingowe lub wyrównawcze wprowadzane są najczęściej na wyroby przemysłu chemicznego i stalowego.

W kwestii trwałego zmniejszenia zależności od importu z krajów trzecich, celem Polski są postulowane przez hutnictwo elementy tj. zwiększenie wykorzystania mocy produkcyjnych, poprawienie rentowności firm, umożliwienie inwestycji (zwłaszcza w „zieloną stal”) ograniczenie importu i presji cenowej, ochrona miejsc prac i łańcuchów dostaw oraz zwiększenie autonomii strategicznej UE.

Z upoważnienia, z wyrazami szacunku

Michał Jaros

Sekretarz Stanu

/ kwalifikowany podpis elektroniczny /

w Ministerstwie Rozwoju i Technologii